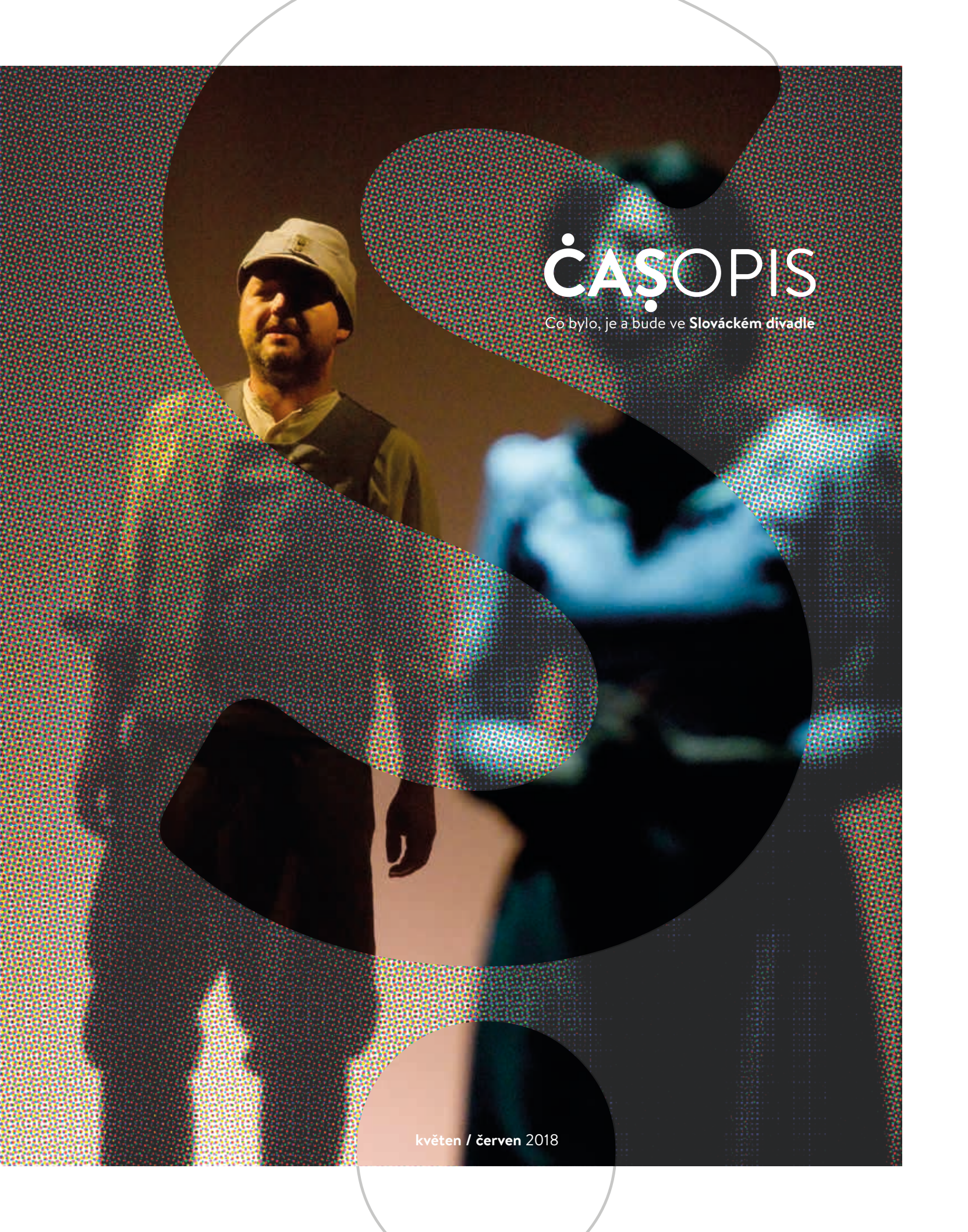

ČASOPIS

Co bylo, je a bude ve **Slováckém divadle**

květen / červen 2018

Obsah

Úvodník „Hlava mazaná“

Úvodní slovo ředitele divadla Michala Zetela 3

Bylo

Největší punker mezi námi – rozhovor Markéty Špetíkové s herečkou Drahomírou Hofmanovou 4–7

Mezičas 1

Ze zákulisí: Vedoucí umělecko-technického provozu Petr Žajdlík 8–9

Je

Dramatugyně Iva Šulajová o novince *Kdy bude po válce* 10–13

Mezičas 2

Rychlé šípy zakončí divadelní sezónu opět na Bukovině 14–15

Bude

Červnová premiéra: *Rodina Tótů* – Igor Stránský o tragikomedii Istvána Örkényho 16–17

Mezičas 3

Fotograf Marek Malůšek: Focení divadla chce cit a srdce 18–19

Program květen–červen 22–23

Počasí

Herecká předpověď počasí na dva měsíce 24

KONTAKTY: Ředitel a umělecký šéf: MgA. Michal Zetel, Ph.D.; Manažerka a zástupkyně ředitele: MgA. Jitka Honsová

Redakce ČASOPISU: Josef Kubáník; Mgr. Iva Šulajová; MgA. Markéta Špetíková; Blanka Šmejdocová, Dis.;

Grafický design: Mgr. A. David Zezula; Grafické zpracování: Joker, Uherské Hradiště, Masarykovo nám. 35

Foto: MgA. Marek Malůšek, archiv Slováckého divadla

SLOVÁCKÉ DIVADLO Uherské Hradiště, příspěvková organizace,

Tyršovo náměstí 480, 686 01 Uherské Hradiště,

tel.: 572 55 44 55, mobil: 739 06 17 47, e-mail: smejdovcova@slovackedivadlo.cz,

www.slovackedivadlo.cz

**Slovácké
divadlo**

Úvodník „Hlava mazaná“

Milí diváci,
dostáváte do rukou páté číslo našeho
Časopisu, čímž se uzavírá první sezóna
jeho existence.

Michal Zetel
ředitel divadla

Ještě před rokem, zhruba v této době, jsme teprve zvažovali, zda vůbec dokážeme naplnit naše předsevzetí a vezmeme na sebe zodpovědnost vyrobit každé dva měsíce jedno číslo Časopisu. A ejhle, máme za sebou pátý kus. Nemohu říci, že by pro nás jeho tvorba byla jednoduchá, ale hodláme v tom nadále pokračovat i v sezóně příští. V tomto čísle bych vás rád upozornil na velký rozhovor s mimořádným hereckým hostem, Drahomírou Hofmanovou, která ozdobila inscenaci *Kříž u potoka*.

Mohlo by se zdát, že divadelní sezóna se již chýlí ke konci, ale nenechte se mýlit. Do prázdnin nás čeká ještě jedna premiéra (komedie *Rodina Tótů* v režii Igora Stránského) a musíme rovněž předpřipravit zásadní část posledního kusu letošního předplatného (*Fidlovačka* J. K. Tyla), abychom mohli v září směle vstoupit do premiéry. Také přes prázdniny nebude divadlo zahálet, čeká nás kompletní rekonstrukce zvukového zařízení velkého sálu Slováckého divadla a vy tak dostanete do začátku příští sezóny krásný dárek – dokonalý zvuk.

Také bych rád upozornil a rovněž se za celé divadlo pochlubil účastí SD na třech důležitých festivalech. V květnu pojedeme do Zlína na *Setkání Stretnutie* a *Divadelní svět Brno* a v červenci zamíříme na největší slovenský hudební festival *Pohoda*, který se stále více rozšiřuje i o divadelní sekci. Zvláště mezinárodní akce *Divadelní svět* v Brně je pro nás pozoruhodná tím, že jsme jediné české divadlo, které tam uvede rovnou dvě inscenace, a to *Přes ploty* a *Kříž u potoka*.

Mohlo by se zdát, že je to zájezd jako každý jiný a že to pro nás tady doma v Uherském Hradišti nic nepřinese. Pro nás je to ale velice důležitá a prestižní věc a zásadní důkaz toho, že Slovácké divadlo, které bývá řazeno mezi tzv. regionální divadla, tento region svou kvalitou a významem výrazně přesahuje, anebo že reprezentuje výjimečný region, anebo obojí.

Krásný zbytek divadelní sezóny a pěkné léto.

Bylo

Největší punker mezi námi

Rozhovor s herečkou Drahomírou Hofmanovou

Markéta Špetíková
dramaturgyně divadla

„Kostka je mezi námi největší punker,“ opakoval během zkoušek s úctou režisér Kříže u potoka Martin Františák. „Kostka“ se říká herečce Drahomíře Hofmanové, která ve Františákově inscenaci ztvárňuje Józu Potockých, prý proto, že bývala „samá kost“. Nejvíc z nás fandila tomu, abychom z inscenace nevyškrtli narážky proti komunismu, a kvůli současné politické situaci uvažuje o emigraci.

Kořeny

Pocházíš z Valašska. Tvůj tatínek se narodil v Jablůnce u Vsetína, maminka v Pržně. Co pro tebe Valašsko znamená?

Nejdřív jsme žili ve Zlíně, táta tam učil na uměleckoprůmyslové škole. Když byla v roce 1952 škola přesunuta do Uherského Hradiště, všichni její profesori se do Hradiště přestěhovali i s rodinami. Na Valašsko jsme často jezdili za prarodiči. Staříci Hofmanovi měli v Jablůnce malé hospodářství: políčko a dřevěnici, v níž se narodil táta. Po návratu ze studií v Itálii si otec na pozemku rodičů postavil dům s ateliérem. Když mi bylo šestnáct let, Jablůnku prodal a koupil dům na Soláni (vrch mezi Rožnovem pod Radhoštěm a Velkými Karlovicemi, pozn. aut.). Od té doby to byl můj domov.

Myslíš, že jsou Valaši jiní?

To zrovna ne, jenom víc pijí. Je to dáno tím, že Valašsko je kopcovitý kraj. Život je tu

těžký, tvrdý, samá dřina, dříve kamenitá políčka, dnes málo pracovních příležitostí. Z domů se stávají víkendové chalupy. „Normální“ člověk zde těžko může žít. Ale kraj je to nádherný, inspirující k tvorbě zejména malíře. Kromě mého táty žili na Soláni též malíři Schneiderka, Kobzán i Podešva se svou ženou. Často tam zajížděli i spisovatelé a hudebníci. Soláni se neříká „Valašský Olymp“ nadarmo.

Tvůj tatínek Karel Hofman byl akademický malíř, maminka v mládí ochotnická herečka. Vyrůstala jsi tedy v prostředí citlivém vůči umění?

Ano, maminka byla v mládí členkou ochotnického divadelního spolku ve Valašském Meziříčí. Tatínek vystudoval krajinomalbou na pražské AVU a portrét a figuru na Akademii krásných umění v Římě. Byl tedy krajinář i portrétista a troufám si říci, že v obou směrech výborný. Maminčin portrét byl tátův první kšeft. Zamíloval se do ní, když ji maloval. Máma byla překrásná žena.

Jaký byl tvůj tatínek?

Pánbíček mi nemohl nadělit lepšího. Byl vtipný, nesmírně společenský, talent na jazyky. To po něm zdědila jeho vnučka – má dcera Klára. Psal též krásné básně. Nikdy na nás na rozdíl od maminky nevztáhl ruku, a přesto měl náš obrovský respekt. Když nás v roce 1968 napadli Rusové, velmi ho to zasáhlo, třebaže byl v partaji. Namaloval tehdy krásný obraz: kůň, na něm sedí kostlivec s kosou v ruce, na hlavě má přílbu s rudou hvězdou a ten kůň se chystá rozšlápnout ležící nahý bílý akt ženy – naši republiku.

V jednom z rozhovorů jsi řekla, že s tatínkem se krásně mlčelo.

Ano, krásně, překrásně. Vzpomínám na jeden okamžik, když jsme spolu jednou v létě seděli pod lípou před domem, dívali

Herečka Drahomíra Hofmanová ve slavném filmu Vojtěcha Jasného Všichni dobří rodáci

se do dolin pod námi na panorama Javorníků a tatínek po dlouhém mlčení povídá: „Dívaj sa, cérko, jak sa ty hory a doliny co chvíli měňá. To neuvidíš nikde inde než tady. To je tak dramatické.“ A já si tehdy uvědomila, jakou obrovskou pravdu táta vyslovil.

Nikdy toho moc nenapovídal, ale když se rozhovořil, vymýšlel úžasné historky, kterým jsem dlouho věřila. Byl hotový baron Prášil.

V dětství sis přála být primabalerínou. Proč sis nakonec zvolila studium sochařství na uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti?

Klasickému tanci jsem se věnovala od dětství. Při přijímací zkoušce na konzervatoř jsme museli na vyšetření kyčlí a páteře na ortopedii, kde mi byla zjištěna skolióza páteře. S tancováním byl konec. Šla jsem na gymnázium, ale po čtvrté roce jsem utekla, byla jsem tam nešťastná. Posléze jsem dělala přijímací zkoušku na „umprum“ – obor kamenosochařství – a byla přijata. Říkala jsem si: když nemohu tančit, budu si tanečnice dělat aspoň do hlíny.

Navštěvovala jsi tehdy Slováké divadlo?

Ano, velmi často. Přivydělávala jsem si coby „umprumačka“ ve Slovákém divadle jako uvaděčka a každou inscenaci jsem viděla několikrát. Byli zde tenkrát skvělí herci, například Václav Postránecký, Broňa Poloczek, Viktor Maurer atd. A také dva výborní režiséři – Alois Hajda a František Čech, který mi pomohl s přípravou na JAMU.

Skvělý soubor je tu i nyní, přesvědčila jsem se o tom během práce na Kříži u potoka. Zdejší kolegové mají můj hluboký obdiv.

Tvůj muž Pavel Hradil byl divadelní režisér.

Ano a velmi dobrý režisér. Neříkám to proto, že jde o mého muže. V „Mahence“ (tehdejší Státní divadlo, dnes

Herečka Drahomíra Hofmanová ve slavném filmu Vojtěcha Jasného Všichni dobří rodáci

Národní divadlo Brno, pozn. aut.) byli v té době tři výteční režiséři: Zdeněk Kaloč, Alois Hajda a můj muž Pavel Hradil. Každý měl odlišnou, velmi výraznou poetiku, řada divadel nám je záviděla.

Pavel byl člověk nesmírně laskavý, jemný a vzdělaný. Vedle divadla byla jeho velkou láskou hudba. Pouštěl naší dceři od jejího útlého věku Dvořáka, Smetanu, Beethovena, Mozarta a italské velikány. Díky němu se v hudbě orientuje i ona.

Pracovala jsi s Pavlem?

Bohužel velmi málo. Víc než pětkrát to za celá ta dlouhá léta nebylo, že zásady se tomu vyhýbal. Bylo mi to líto, ale dnes jsem vděčná, alespoň jsem byla ušetřena obviňování kolegyně z toho, že mě protežuje. Věděl, že si toužím zahrát Martirio v Domě doni Bernardy, ale nikdy mi tuto roli nedal, třebaže tohle nádherné Lorcovo drama dvakrát režíroval.

Herectví

Zvenčí se zdá, že od sochařství k herectví je dost podstatný obrat. Cítíš spojení mezi sochařstvím a herectvím?

Vůbec ne. Já chtěla prostě stát na jevišti a bylo mi úplně jedno, zda jako tanečnice nebo herečka. Atmosféra kolem divadla mě totiž vždycky fascinovala. Na umprum jsme měli výbornou češtinářku a od ní vzešel impuls pokusit se o studium herectví na JAMU. Říkala mi: „Taková bzdinka jako ty (vážila jsem tehdy 45 kilo) se může sochařinou jen stěží živit“.

Hned po absolvování JAMU jsi dostala krásnou příležitost v Jasném filmu Všichni dobří rodáci. Ztvárnila jsi v něm Veselou vdovu. Čím je tento film pro tebe výjimečný?

Především tématem a způsobem zpracování. Ta hrozná poválečná doba – násilné združstevňování a následné ničení celých rodin, které se nechtěly podvolit tomu krutému nátlaku – je zde prezentována poetickou formou. Vypráví se především obrazem, a to díky výjimečné kameře Jaroslava Kučery a režii Vojtěcha Jasného, který je i autorem geniálního scénáře. Film měl též výjimečné obsazení, samé tehdejší hvězdy (Menšík, Matuška, Brzobohatý, Brodský) – mimo mne a Pavla Pavlovského. My jediná jsme dosud před kamerou nestáli.

Točilo se v průběhu roku 1968. Jak jsi ten rok spolu s ostatními prožívala?

Natáčeli jsme během pražského jara, byli jsme plní naděje, točilo se samo. Nikdo z nás nečekal, že přijedou Rusové.

Premiéru měl film Všichni dobří rodáci v červnu 1969 a po několika měsících byl zakázán. Jak to probíhalo?

Film ještě stihl získat cenu na festivalu v Cannes. Zanedlouho mi volali z Prahy, že se v italském Sorrentu připravuje týden české kinematografie, v jehož rámci měli být promítáni i Rodáci, a nabídli mi, abych se festivalu účastnila jako členka delegace. Měla jsem obrovskou radost. Jenže den před odletem mi byl doručen telegram, že Rodáci na festivalu reprezentovat nebudou, že se pro mne Itálie nekoná. Pěkná facka. Rodáky pak šoupli na 20 let do trezoru.

Měla jsi kvůli tomu ty sama nějaké potíže?

Neměla. Bez kamerových zkoušek mi Václav Gajer nabídl krásnou roli ve svém filmu Kateřina a její děti, ale i ten nakonec zakázali, přestože v něm nebylo nic protisocialistického. Pak ještě přišla pěkná role v detektivce Petra Schulhoffa Diagnóza smrti. To už jsem byla členkou činohry Státního divadla v Brně.

K tomu, aby herec točil, musí žít v Praze. Já ale do Prahy nikdy netoužila odejít, třebaže jsem takovou možnost dostala. Říkávám, že dokud budou moje nohy šlapat, tak jen po moravské zemi.

Za normalizace jsi odešla ze svého prvního angažmá v Ostravě do brněnského Státního divadla, kde jsi s přestávkami pracovala až do roku 2011. Jaká tam byla v sedmdesátých letech atmosféra?

Je to asi s podivem, ale atmosféra v souboru byla skvělá, ta neutěšená doba komunistické totality nás spojovala. Bylo nás v souboru 56, zkoušely se dvojáky, výjimečně i troják (připravovaly se dvě nebo tři inscenace současně, pozn. aut.), často se hrávalo v alternacích. Dramaturgie se plánovala s ohledem na skladbu souboru, což se dnes už moc nenosí. Dnes je v „Mahence“ mnoho hostujících herců a ti, kteří jsou v angažmá, často jen chodí kolem divadla. Atmosféra sounáležitosti dávno vymizela.

V roce 1979 nám den před premiérou zakázali Přelet nad kučákem hnízdem v režii Jana Kačera. Stalo se tak na anonymní udání někoho ze souboru. Z funkce šéfa činohry byl odvolán Oldřich Vykypěl, výborný divadelní i filmový herec, se zdůvodněním, že to neměl připustit. Na jeho místo soudruzi dosadili Jaromíra Roštínského. Roštínský na krajském výboru KSČ pucoval kliky a nosil soudruhům demižony. První výpověď jsem v Brně dala právě za Roštínského, šla jsem zpátky do Ostravy. Když v Brně nastoupil na pozici šéfa činohry Oldřich Slavík, vrátila jsem se. Druhou výpověď jsem podávala v devadesátých letech kvůli sestře, které zemřel syn. Několik let jsem pak s ní žila na Soláni. Později jsem se do divadla ještě na několik let vrátila, ale teď už v něm jen hostuji.

Hrála jsi v řadě divadel. Cítíš mezi nimi rozdíl?

Hostovala jsem v Těšíně, Opavě, ve Zlíně a nyní též v brněnském Městském divadle. Z vlastní zkušenosti mohu říct, že čím menší divadlo, tím lepší atmosféra. Jiné rozdílů jsem nezaznamenala.

Jakou dramaturgiu máš nejraději?

Miluju vesnická dramata. Vždy jsem toužila zahrát si roli Maryši, ale nebylo mi to dopřáno. Později – jak přibývaly roky – jsem si v Maryše zahrála matku titulní postavy Lízalku, v Roku na vsi Rybářku a v inscenaci Gazdina roba Mešjanovku.

A co režiséri?

Ráda jsem pracovala se Zbyňkem Srbou, který mi ve svých inscenacích dopřál řadu krásných rolí. Moc si vážím Dodo Gombára, s nímž jsem měla možnost dvakrát pracovat, Jana Kačera, Hany Burešové, Jany Kališové, Martina Františáka. Jeho divadelní styl se mi líbí a vyhovuje mi.

Z těch, co již odešli, s láskou a úctou vzpomínám na Evaldu Schorma, Mirka Horníčka a Františka Čecha, nedoceněného režiséra.

Zkušenost s totalitou

V Brně jsi byla vyslýchána StB. Jak k tomu došlo?

Přišla mi obsílka s výzvou dostavit se na Leninku (do sídla komunistické StB na Leninově ulici, dnešní Kounicova, pozn. aut.) k výslechu. Okamžitě jsem s ní běžela za Frantou Derflem (herec, režisér a zakladatel brněnského Divadla U stolu, pozn. aut.), který měl jako chartista s StB nejednu zkušenost. Dal mi cennou radu, jak se u výslechu chovat: nenavazovat s nimi kontakt, mlčet, neodpovídat na otázky.

Přišla jsem na Leninku, tam mříž. Otevřel mi chlap v civilu, na nohách papuče. Další, stejně vymóděný, mě vedl dlouhou chodbou do místnosti, kde stál pouze stůl, dvě židle, na stole lampa. Asi půl hodiny se nic nedělo. Pak přišli ti dva – jeden hodný, druhý zlý, přesně, jak jsou výsledky popisovány v knihách. A prý jestli vím, proč tam jsem. Nevěděla jsem, ale tušila. Oni, že kvůli přátelství s Frantou Derflemem, že mám dceru Kláru a tohle přátelství že může přivodit problémy mně i jí. Já v tu chvíli zapomněla na Františkovy rady a spustila jsem, že přátele si snad každý vybírá sám. Pak už jsem na žádné jejich žvásty nereagovala, ale stejně o nás věděli všechno. Vyptávali se ještě chvíli a potom mi dali podepsat protokol o výslechu s tím, abych se o něm nikomu nezmiňovala. Zeptala jsem se, jestli to platí i pro Frantu, že šlo přece o něj. Prý ani jemu. Přímo z Leninky jsem upalovala k Frantovi a úžasně jsme se spolu ožrali „jak to prase od Picassa“, což bylo oblíbené rčení mého tatínka.

Čeho ses tehdy účastnila?

Na psacím stroji jsem s pomocí naší nápovědky Olinky Bartíkové rozmnožovala zakázanou literaturu, např. Solženicynovo Souostroví Gulag, básníky Mikuláška, Skácela, Zahradníčka a jiné. Podepsat Chartu jsem se neodvážila, ale Několik vět jsem už podepsala.

Zapojila ses do událostí listopadu 1989. Mohla bys tu dobu připomenout?

Hlavní brněnské náměstí Svobody bylo narváno lidmi, všechny ulice vedoucí z náměstí byly zablokovány policií s antony

a kropícími vozy. Já se tam střetla s člověkem, který mě vyslýchal na Lenince. Rozběhl se ke mně. Já před ním upalovala Kobližnou ulicí k „Mahence“ a vletěla dovnitř, kam si už netroufl.

Druhý den už jsme věděli, co se stalo na Národní třídě. Ve všech divadlech a na vysokých školách se zakládaly stávkové výbory. V našem divadle jsem byla kolegy zvolená do jeho vedení. Pravidelně jsme dostávali materiály z Prahy, jezdili jsme po fabrikách a po školách a vybízeli k zakládání místních Občanských fór. Jezdili jsme vždy čtyři – dva herci a dva vysokoškoláci, často se vyjíždělo i pětkrát denně. Jela jsem takhle například s Josefem Karlíkem (herec a pedagog, známý například jako dědeček z filmu Jak dostat tatínka do polepšovny, pozn. aut.). Na našich výjezdech mě moc bavily debaty s komunisty. Už nebyli tak sebevědomí, bylo na nich znát, že mají strach. Tohle zjištění pro mě bylo k nezaplacení.

Divadla nehrála, ale dávala své budovy k dispozici pro večerní veřejné mítinky a diskuse o stávající politické situaci. Zájem byl obrovský, divadla denně praskala ve švech.

Současnost

Politicky se angažuješ stále. Martin Františák, režisér Kříže u potoka mi říkal, že rozdáváš knihy o Babišovi. Máš dojem, že se cosi z komunismu vrací?

Bohužel ano a hodně. Jímá mě hrůza, když slyším Zemana a Babiše mluvit o novinářích jako o lhářích a žumpě. Stokrát

opakovaná lež se stává pravdou. Bojím se, že to u nás bude jako na Slovensku, že se tu budou novináři zabíjet. Nechápu, jak si národ mohl ve svobodných volbách zvolit prezidenta, který nás táhne zpět na východ k Rusku, a dokonce k Číně. Mít v čele vlády trestně stíhaného premiéra je také otřesné. Proto říkám, že knihy jako Žlutý baron, Boss Babiš či Opuštěná společnost: Česká cesta od Masaryka po Babiše by si měl přečíst každý, kdo volil Babiše nebo Zemana.

Byla jsem pyšná na to, s jakou noblesou jsme v roce 1989 poslali komunisty, kam patří. Dnes můžeme o všechno přijít. Rozmáhá se strach něco říct, lidé se bojí. Přitom všechno začalo tak nadějně. Pro mě to skončilo smrtí prezidenta Havla, uvažuji o odchodu z republiky.

Měli jsme šanci se naučit žít v demokracii?

Měli. Přece jsme tehdy měli té komunistické arogance dost a chtěli jsme něco jiného. Jak je vidět, brzy jsme to vzdali. O demokracii je ale přece zapotřebí neustále usilovat, pěstovat ji.

Co s tím?

Jsem přesvědčená, že pozitivních změn mohou dosáhnout pouze mladí. Doufám v to, a proto jsem volila Piráty. Snad mě nezklamou. Měli bychom vyjít opět do ulic. Kéž by demonstrace byly častější a početnější.

Drahomíra Hofmanová v roli Józfy Potockých v nové inscenaci Martina Františáka Kříž u potoka

Mezičas 1

Ze zákulisí: „Hercům bych se do jejich řemesla plést nechtěl,“ říká Petr Žajdlík

Pozice vedoucího umělecko-technického provozu ve Slováckém divadle je náročná. Člověk, který ji vykonává, má na starosti nejen koordinaci jevištní techniky, ale navíc i garderobu a vlásenky.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Petr Žajdlík, který funkci vedoucího momentálně zastává, popisuje, co všechno jeho práce obnáší. „Hlavní náplní práce je koordinace lidí. Vše se směřuje na začátek měsíce, kdy musím naplánovat směny i ostatním kolegům, které mám na starosti. A pak už řeším běžné problémy, které nastávají za každodenního divadelního provozu,“ říká Petr a popisuje, v čem se liší práce jevištního mistra, kterou vykonával do loňského roku a pozice vedoucího umělecko-technického provozu. „Teď je to určitě víc úřadování a papírování a větší zodpovědnost. Nemám na starosti jenom techniku, ale i garderobiérky a vlásenkářky,“ prozrazuje.

„Mážu“, jak Petra všichni v divadle oslovují, jeho práce baví. „Už od první chvíle, co jsem přišel do divadla, mě tato práce nadchla. Říkal jsem si, vydržím dva tři měsíce a teď to bylo šestnáct let. Baví mě atmosféra, kamarádi... Když zdraví dovolí, určitě bych to minimálně do té dvacítky (dvacet let, pozn. aut.) rád vydržel,“ směje se.

Největší výzva? Být s herci na jevišti

Atmosféra ve Slováckém divadle je přátelská, ale přesto mě zajímá, zda a čím dokážou kolegové Petra takzvaně „vytočit“. „Když někdo nedá věci na své místo,“ říká s úsměvem. „Ale horší je, když kolega nepřijde do práce nebo onemocní, to pak musíme narychlo řešit náhradu, a to je občas náročné,“ dodává.

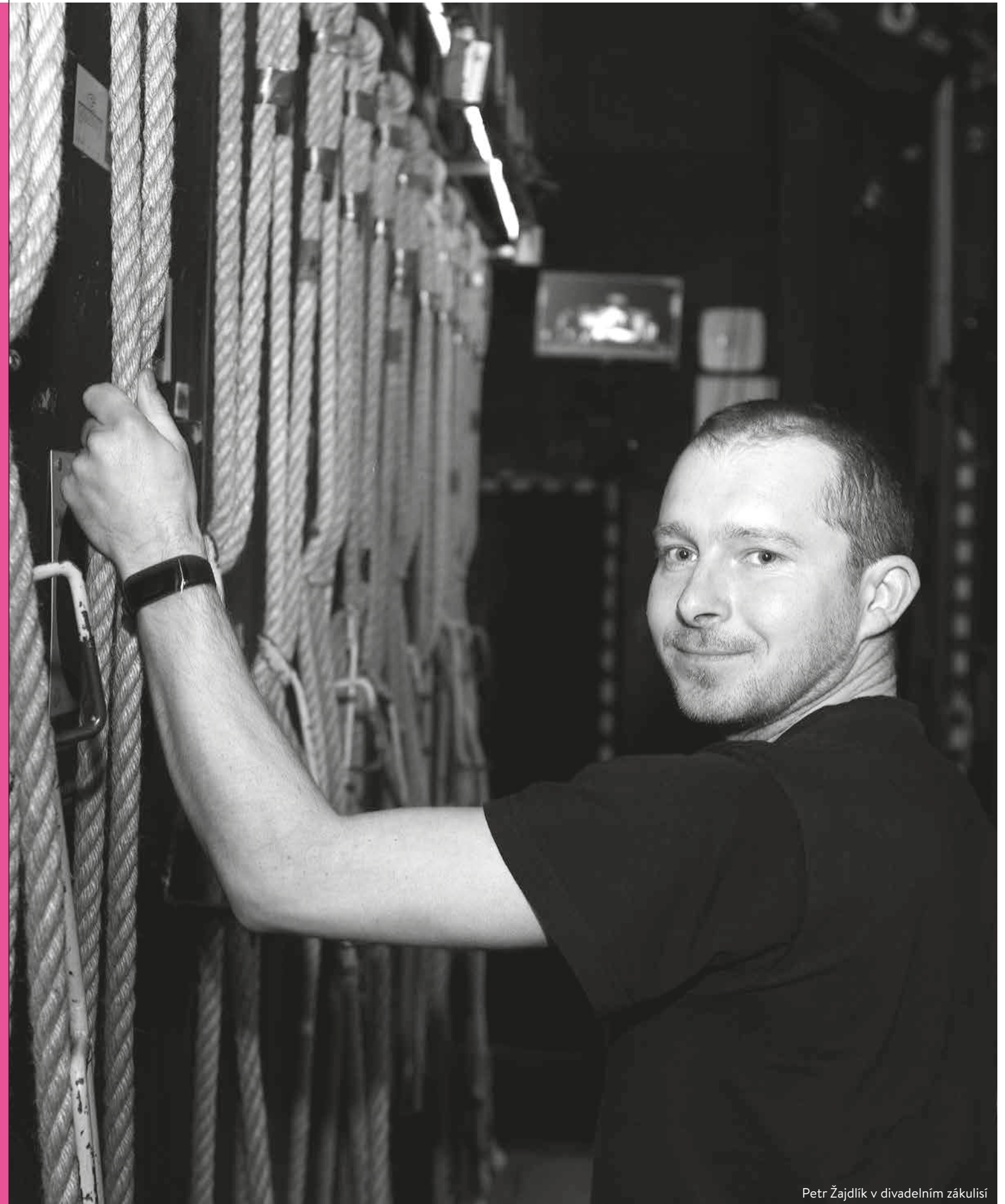
Nedá mi to, nezeptat se Petra na nějakou vtipnou historku z divadelního zákulisí. „No asi nejvíc jsem se rozesmál sám nad sebou, když jsem na zájezdu Rychlých šípů ve Slušovicích zaskakoval v roli Štětínáče. Celou dobu jsem parodoval

Káju Hoffmanna, který ho hrál, a to se mi vymstilo, protože pak kolegové v divadle věděli, že roli ovládám a hned mě využili. Zaskok mi zůstal i na dvě představení na Bukovině a tam se mi stalo, že jsem na jeviště vylezl o výstup dřív, když jsem ještě neměl, na jevišti co dělat. Kolegové „Šípáci“ se samozřejmě hned „odprdí“ a začali jsme se všichni smát,“ říká Máža.

Tohle ale nebyl jediný Petrův výstup na jevišti, občas si zahraje, jako třeba teď u Zdeňka Duška v komedii Mnoho povyku pro nic. A tak mě napadá, jestli by si to chtěl s herci někdy vyměnit. „Každá profese má takzvané svoje a hercům bych se do jejich řemesla plést nechtěl. Teď když mě, jak jsi zmínila, obsadil režisér Zdeněk Dušek, byl to docela oříšek, protože jsem měl i nějaký text. Říkal jsem mu, že do toho nechci jít, protože mívám obrovskou trému. Tak Zdeněk udělal zkoušku, se mnou i s mými kolegy z jevištní techniky, a ono to klaplo. Nakonec jsem za tu zkušenost samozřejmě rád,“ dodává.

Kdo je Petr Žajdlík

Petr Žajdlík je součástí týmu Slováckého divadla už šestnáct let. Od roku 2002 do roku 2008 byl členem jevištní techniky, od roku 2008 působil jako jevištní mistr. Od loňské sezóny zastává pozici vedoucího umělecko-technického provozu. Narodil se 22. května 1979 a pochází z Polešovic. Jeho motto zní: „Prostě to vše řídím“.

Petr Žajdlík v divadelním zákulisí

Je

Dramaturgyně Iva Šulajová: Nejvíc mě zasáhly samotné příběhy, ze kterých jsme čerpaly

Na konci dubna vstoupila na uherskohradištské jeviště původní autorská koláž Zoji Mikotové a Ivy Šulajové *Kdy bude po válce*. Dramaturgyně Iva Šulajová v následujícím rozhovoru prozrazuje, jak pozoruhodná novinka vznikala.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Ivo, mohla bys, prosím, čtenářům představit novinku Slováckého divadla *Kdy bude po válce*?

Jedná se o koláž z autentických materiálů z takzvané Velké války, což byla první světová válka, která ovšem svůj název získala až mnohem později. Je, myslím, výjimečná v tom, že se nejedná o souvislý dramatický text, jak jsme zvyklí u klasických divadelních her, ale o koláž z dobových materiálů, které jsme vybíraly s režisérkou Zojou Mikotovou. Pro sebe jsme si tento útvar nazvaly surreálnou koláží. Jazyk je místy až básnický, místy lidový, dominují ale zejména zmíněné autentické materiály, zápisky, dopisy, korespondenční lístky mužů na frontě a jejich rodinných příslušníků, ale také třeba dětské říkanky nebo diktáty v čítankách...

Zajímá mě samotný proces vzniku textu. Nashromážděné materiály jste přímo přepisovaly, nebo i tvořily původní texty?

Shromáždily jsme docela velkou skupinu materiálů a z nich jsme pak s režisérkou Zojou Mikotovou vybíraly podle toho, co se nám líbilo, ale také podle dynamiky atmosféry, rytmu, který v koláži vznikl. Postupně se nám z nasbíraných materiálů nakonec vyloupily obrysy postav i jakýsi kvazireálný příběh. Naším cílem nebylo vytvořit dokumentární svědectví o první světové válce, ale na základě autentických materiálů vytvořit nový příběh, který by mohl být jeden z tisíců. Chtěly jsme ukázat, že každé dějiny se dají nejlépe pochopit na příbězích jednotlivců. Cítíme samozřejmě i pietu k tomu, co v minulosti proběhlo, ale chtěly jsme, aby naše koláž byla i jakýmsi zrcadlem, obrazem a odkazem pro současný i budoucí věk.

Autentická koláž asi vstoupila na jeviště Slováckého divadla úplně poprvé...

Tak to si nejsem úplně jistá, musela bych se podívat do našich archivů (směje se).

Proč jste si s režisérkou Zojou Mikotovou vybraly právě téma první světové války?

Na počátku stál určitě fakt, že jsme před třemi lety právě se Zojou Mikotovou zpracovávaly téma druhé světové války, a to

v Deníku Anne Frankové, který se nedávno po pauze vrátil do repertoáru Slováckého divadla. Už tehdy jsme mluvily o tom, že bychom chtěly pojednat i první světovou válku. Další motivací byl i zamýšlený projekt České televize u příležitosti letošních oslav stého výročí samostatného Československa, v rámci kterého mělo být osloveno deset divadel, aby po desetiletích zpracovávala stoletou historii našeho státu. Slovácké divadlo mělo inscenovat právě období první světové války. Televize sice později od tohoto záměru ustoupila, kalendářní sezóna Slováckého divadla se sloganem „Kde domov tuň? Slovácké divadlo“ se ale oslavám věnuje rovněž, takže bylo logické a přirozené, téma do našeho repertoáru zařadit. Na rozdíl ale například od následující Fidlovačky, která bude vyvrcholením oslavy sta let české státnosti, se naše inscenace zaměřuje spíš na období konce takzvané Velké války.

Prozradíš, co vás při tvorbě inspirovalo a z čeho jste při psaní vycházely?

Inspiračních zdrojů bylo víc. Kromě mnoha dobových materiálů, které jsou skvěle zpracovány například v knize Jana Halíčka *Za téj první vojny* nebo v knize Radovana Jančáře *Bojovali za císaře pána*, jsme se inspirovaly také atmosférou nádherné knihy českého básníka a překladatele Antonína Přídala *Kouzlo nechtěného*, což je v podstatě také koláž novinových výstřižků, dopisů, ale i dětských čítanek a perliček z běžného všedního života... Tento způsob vyprávění nás velmi oslovil

stejně jako pohled na události z netradiční ženské a dětské perspektivy. V tom nám zase byla inspiračním zdrojem pozoruhodná kniha Mileny Lenderové a autorského kolektivu historiků z pardubické univerzity, která se jmenuje *Vše pro dítě!*, a je to první česká kniha popisující válečné dětství v letech 1914–1918. Titul knihy skrývá výrok císaře Františka Josefa I., a my se snažíme stavět ho do jakéhosi ironického světla v souvislosti s existujícími svědectvími dětí, jejich okleštěného dětství a předčasného dospění, které se podepsalo a podepisuje na životech dalších generací dodnes. Tyto všechny zdroje se přetavily v onu koláž, nikoli dokumentární, ale nazírající dobu očima dětí a žen, které se musely stát ze dne na den místo mužů hospodáři i živiteli rodiny. Zaměřujeme se tedy na zobrazení všedního života v rodinném zázemí, nejenom na frontě.

Když jsem mluvila s výtvarnicemi inscenace Juliánou Kvíčalovou a Markétou Šlejmarovou, zmiňovaly jako jeden z inspiračních zdrojů i dobové materiály přímo ze Slovácka. Znamená to, že prostředí Slovácka je pro inscenaci nějak klíčové?

Některé naše zdroje jsou ze Slovácka. Cítíme ji situovanou někam sem, na Slovácko či šířeji na Moravu, ale pojmáme příběh jako nadosobní a nadmístní. Přesto se v něm objeví i místní nářečí nebo období mobilizace na Slovácku, ale i třeba slivovice (směje se). Nekladly jsme na to ale speciální důraz, chtěly jsme, aby naše koláž byla nadregionální.

Autorky inscenace – režisérka Zoja Mikotová a dramaturgyně Iva Šulajová

Přemýšlely jste během tvorby textu i nad tím, jak takový netradiční divadelní útvar přijmou diváci?

No určitě, protože je třeba spousta filmů s válečnou tematikou... Film má ale úplně jiné vyjadřovací prostředky než divadlo. Tudiž jsme samozřejmě věděly, že nemůžeme jít cestou realistické autenticity a vytvářet na jevišti nějaké bitvy... V celé inscenaci nemáme jedinou zbraň. Jdeme cestou metaforickou, obraznou. Je to jiný úhel pohledu, ve scénografii se například úhel pohledu očima dítěte projevuje i v práci s měřítkem předmětů – jako v dětském fantazijním světě mohou nabývat různých a nereálných rozměrů a velikostí.

Název *Kdy bude po válce* je neobvyklý. Jak jste k němu se Zojou došly a co by měl vlastně vyjadřovat?

Název koláže má několik vazeb – jednak odkazuje ke klíčové lidové básni, u nás zhudebněné, jednoho z dobových pramenů, jednak odkazuje k tomu, že první světová válka byla zpočátku plánována jako takzvaná blesková válka a myslelo se, že vojáci budou „do švestek“ doma. Později se „švestky“ protáhly „do listí“ a „do Vánoc“. Otázka *Kdy bude po válce* se tak stala velmi častou. Že to bude až za dlouhé čtyři roky, nikdo tehdy netušil. Vojenský konflikt takových rozměrů a následků byl totiž do té doby bezprecedentní. Širším významem odkazuje název k dnešku – etické následky první světové války, která „otevřela prostor“ k dalšímu lidskému utrpení ve formě následných válečných konfliktů a totalitních režimů – žijeme totiž dodnes. A tak i pro nás platí *Kdy bude po válce*...

Jak se s koláží vyrovnali herci? Měli možnost do celého procesu i nějak autorsky zasáhnout?

Velkým prubířským kamenem byla první čtená zkouška. Na té jsme si s režisérkou ověřily, že temporytmicky nám skladba textů sedí. Uvědomily jsme si také, že herci jsou tématem velmi zasaženi. Stejně jako jsme byly i my na začátku naší práce. Postupně jsme pak i s hereckým ansámblem pracovali na individuálním vyznění jednotlivých textů koláže a také na tom, aby herci dokázali onu „zasaženost“ přetransformovat do potřebného nadhledu nad tématem. Šlo o to posunout jádro výpovědi. Pracovalo se na jedné straně hodně individuálně až intimně, na druhé straně se tvořily sborové voice-bandové pasáže. Myslím si, že kromě informací, které na jevišti zazní, je důležitá především atmosféra celku, a tu podle mého mínění herci od počátku moc pěkně uchopili. Doufáme, že se podaří přenést ji i na diváky.

Se Zojou Mikotovou jste text tvořily ve dvojici. Zajímalo by mě, jak jste jako režijně-dramaturgický tandem spolu fungovaly?

Se Zojou Mikotovou jsme se pracovně setkaly už u výše zmiňovaného Deníku Anne Frankové, který byl v něčem podobný... Rovněž se nejednalo o dramatický text, ale o prozaický příběh. Tato práce ale byla těžší, protože jsme se nemohly držet ani „mantinelů“ deníku. Na začátku byl sběr informací, třídění, přeposílání textů a inspirování se navzájem, pak následovalo řazení už vybraných textů. A pak nové a nové prověřování. Zojka měla hlavní slovo, jelikož zároveň vytvářela s ostatními členy týmu představu výtvarnou a hudební, já jsem dolaďovala atmosféru (směje se). Neustále jsme ale komunikovaly a sdělovaly si, jak na nás výsledný tvar působí. Mám pocit, že jsme se v mnohém hodně shodovaly, neměly jsme však ani problém říct si, že nám třeba něco zrovna nesedí. Pracovaly jsme dost intuitivně a myslím, že můžu říct, že naše spolupráce fungovala výborně.

Dokázala bys říct, v čem tě tato práce nejvíc obohatila?

Tematicky určitě v tom, že jsem se mohla dozvědět o první světové válce víc... Všichni jsme se shodli na tom, že, co se týče školní výuky a školského systému, kterým jsme všichni v minulosti prošli, bylo toto období často opomíjeno, potlačováno a dezinterpretováno. Lidsky mě však samozřejmě nejvíce zasáhly samotné příběhy, ze kterých jsme čerpaly. Kromě silných výpovědí jednotlivých osudů mám moc ráda také například nostalgii předmětů doby těsně po první světové válce – období první republiky... Už když jsem byla malá, nutila jsem babičku, aby mi o té době vyprávěla... Na toto období jsme se Zojou narazily i u Deníku Anne Frankové. V neposlední řadě pro mě bylo cenným tvůrčí partnerství, kdy jsem se na výsledku mohla podílet jako spoluautorka a dramaturgyně.

Děkuji za rozhovor a přeji vaší nové inscenaci především vnímavé a pozorné publikum!

Mezičas 2

Rychlé šípy zakončí divadelní sezónu opět na Bukovině

Jedna z nejúspěšnějších komedií Slováckého divadla Rychlé šípy se opět představí návštěvníkům Amfíku Bukovina v Popovicích. Dvě představení oblíbené inscenace zároveň zakončí letošní divadelní sezónu. Českou klasiku Jaroslava Foglara tady divadlo uvádí každý rok na začátku prázdnin.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

„Jako každý rok je tohle představení nejdivočejší ze všech, protože se loučíme se sezónou. Diváci jsou skvělí, pokud nám přichystají nějaké překvapení. Jednou zaplnili první řadu dvojníci Rychlých šípů v kostýmech, jindy zase obecenstvo vytvořilo mexickou vlnu. Na Bukovině jsme také přivítali stotisícového diváka,“ říká mluvčí divadla, herec a představitel Dlouhého Bidla Josef Kubáník. „Zcela upřímně, na poslední představení se těším již jen z toho důvodu, že je poslední. Na konci sezóny toho už má každý tak akorát, takže začátkem prázdnin asi nikdo nepohrdne. A tradiční zakončení dlouhé divadelní sezóny na Bukovině je samozřejmě tou nejlepší možnou tečkou, tím nejlepším způsobem, jak se rozloučit s našimi báječnými diváky. Na ty se těším vždycky a moc,“ dodává herec a představitel Mirka Dušína David Vacke.

Rychlé šípy podporuje i slavný Jindra Hojer

Že o věrné diváky nemá oblíbená komedie Jaroslava Foglara nouzi, to je známá věc. Jedním z nejznámějších a nejvěrnějších podporovatelů je legendární Jindřich Hojer, skutečný předobraz jedné z postav ze slavné pětky. „Jindra Hojer opravdu navštěvoval Foglarův skautský oddíl, a to po něm Jaroslav Foglar pojmenoval jednoho z členů

Rychlých šípů. S panem Hojerem jsme pořád v kontaktu a jezdí na všechny kulaté reprízy,“ říká mluvčí divadla a herec Josef Kubáník.

Poprvé Jindra Hojer do Slováckého divadla zavítal na jubilejní stou reprízu. „Díky panu Hojerovi, který je mimochodem ve svých dvaadvadesáti letech stále velmi vitální a například vymýšlí i hlavolamy, jsme se pomyslně dostali až do Senátu. Představil nás totiž jedné paní senátorce, která byla tak nadšená, že se na nás přijela podívat, když jsme hráli na Grand Festivalu smíchu v Pardubicích,“ dodává Kubáník.

Bolavé koleno nebo záda? Pro Rychlé šípy žádný problém!

Komedii se souborem nastudoval režisér Robert Bellan a na repertoáru Slováckého divadla je už sedmnáct let. Premiéra se uskutečnila 9. října 2000. Na konci května Rychlé šípy oslaví už 475. reprízu a inscenaci vidělo více než sto tisíc diváků. Zdá se, že herce i přes tato neuvěřitelná čísla hraní stále baví.

„Nejvíce mě baví, že to stále baví diváky! A když to baví diváky, baví to i nás. Je příjemné být součástí něčeho výjimečného,“ říká představitel Bohouše Martin Vrtáček. „Pořád se nám to daří zvládat, ovšem stále častěji se

musíme domlouvat na různých drobných úlevách, protože tu a tam někoho bolí záda, kotník nebo koleno. Holt, hrát si ve čtyřiceti na patnáctiletého je o něco komplikovanější, než když nám bylo něco přes dvacet,“ dodává s úsměvem Mirek Dušína David Vacke.

Pětistou reprízu by komedie, pokud vše půjde podle plánu, měla oslavit už letos. „Já bych byl s tou řadovou číslovkou opatrný. Představení jako takové je možná teprve u dechu druhého, ale představitelé Rychlých šípů se již pohybují v podstatně vyšších cifrách. Já tedy určitě. Ale slibuji, že budeme dělat vše pro to, aby byli diváci spokojeni a stále pěkně zvesela lapali po dechu,“ dodává David Vacke. A jak by chtěl herec jubilejní reprízu oslavit? „Vím, že alkoholem

slavit nebudu. Jsme přece Rychlé šípy... a navíc mi to s narůstajícím věkem způsobuje čím dál tím větší potíže,“ uzavírá herec.

V Amfíku Bukovina Slovácké divadlo odehraje dvě představení Rychlých šípů, a to v **sobotu 30. června** a v **neděli 1. července**. Začátky představení jsou ve 20.30 hodin.

Legendární Rychlé šípy: Tomáš Šulaj, Petr Čagánek, David Vacke, Zdeněk Trčálek a David Vaculík

Bude

Igor Stránský: Práce režiséra a herce je vždy tvůrčím dialogem

Režisér a dlouholetý ředitel Slováckého divadla Igor Stránský se letos vrací na uherskohradišťskou scénu režií sarkastické tragikomedie Rodina Tótů. Hra maďarského dramatika Istvána Örkényho, jež byla v Maďarsku také úspěšně zfilmována i adaptována pro rozhlas a v Paříži získala cenu Le Prix de l'Humour noir, bude mít premiéru v červnu.

Blanka Šmejdovcová
šéfredaktorka

Nejprve bych ráda věděla, co Vás na Rodině Tótů nejvíc zajímá a čím Vás tato tragikomedie zaujala?

S Rodinou Tótů jsem se setkal dvakrát a pevně se usadila v mém podvědomí. Prvně to bylo v roce 1972, kdy jsem dostal od režiséra Petera Scherhaufera nabídku, abych nastoupil do angažmá v Divadle na provázku. Měl jsem tam vedle Bolka Polívky a Jiřího Pechy účinkovat v připravované inscenaci Tótovci. Protože však byl ve Slováckém divadle vynikající režisér doc. Miloš Hynšt a já moc stál o spolupráci s ním, nabídku

jsem odmítl. Inscenaci Tótovci jsem však viděl a byla skvělá. Ještě lepší provedení jsem však měl možnost zhlédnout o deset let později v pražském Činoherním klubu. Herecký koncert Nárožného, Hálka, Divíškové, Šafránkové a Švandové byl neskutečným zážitkem. A když se po dalších pětadvaceti letech naskytla příležitost, abych Rodinu Tótů režíroval, ani na chvíli jsem nezaváhal.

Vy jste, dovolím si říct, odborník na českou dramaturgii, kterou poměrně často inscenujete. Setkal jste se během kariéry i s dramatikou maďarskou, a v čem je podle Vás rozdíl mezi českou a maďarskou dramatickou tvorbou, dá-li se vůbec srovnávat?

Třikrát jsem uvedl na jevišti Slováckého divadla maďarského autora Zoltána Egressyho. Dvakrát jako režisér – Portugálie a Modrá, modrá, modrá – jednou jako dramaturg – Šťovík, pečenné brambory. Svět Egressyho a Örkényho se v něčem podobá. Je to svět lidí, který mi připomíná svět lidí Bohumila Hrabala. V tom je dramatická tvorba obou maďarských autorů s tou naší velice blízká. Je to o obyčejných lidech a ti žijí všude...

Rodina Tótů je označována jako sarkastická tragikomedie s vynikajícími hereckými příležitostmi. Míváte už předem promyšlené obsazení?

Když čtu jakoukoliv hru poprvé, nespojuji ji s žádným hercem. Jenom čtu. Ono by to mohlo ovlivnit můj pohled na danou předlohu. Zde se spokojím pouze s obecnou představou. Mám-li však určitou hru inscenovat, nastává druhé čtení a zde se už objevuje představa některých herců, se kterými bych mohl spolupracovat. Někdy je tento proces dost dlouhý. U Rodiny Tótů to však byl pravý opak. Téměř hned, ohledně hereckého obsazení, mi bylo jasno. Snad až na některé drobnosti, ale to se v krátké době vyřešilo. Mohu s klidem prohlásit, že kompletní herecký tým mám už několik měsíců uložen ve své hlavě.

Hru István Örkény napsal v polovině šedesátých let 20. století. Můžete nastínit, o čem pojednává?

Je to komedie o pozvolné ztrátě osobnosti a lidské vůle. Víc vám však neprozradím, abych neovlivnil váš pohled na celý příběh. A ten by měl být velmi překvapivý.

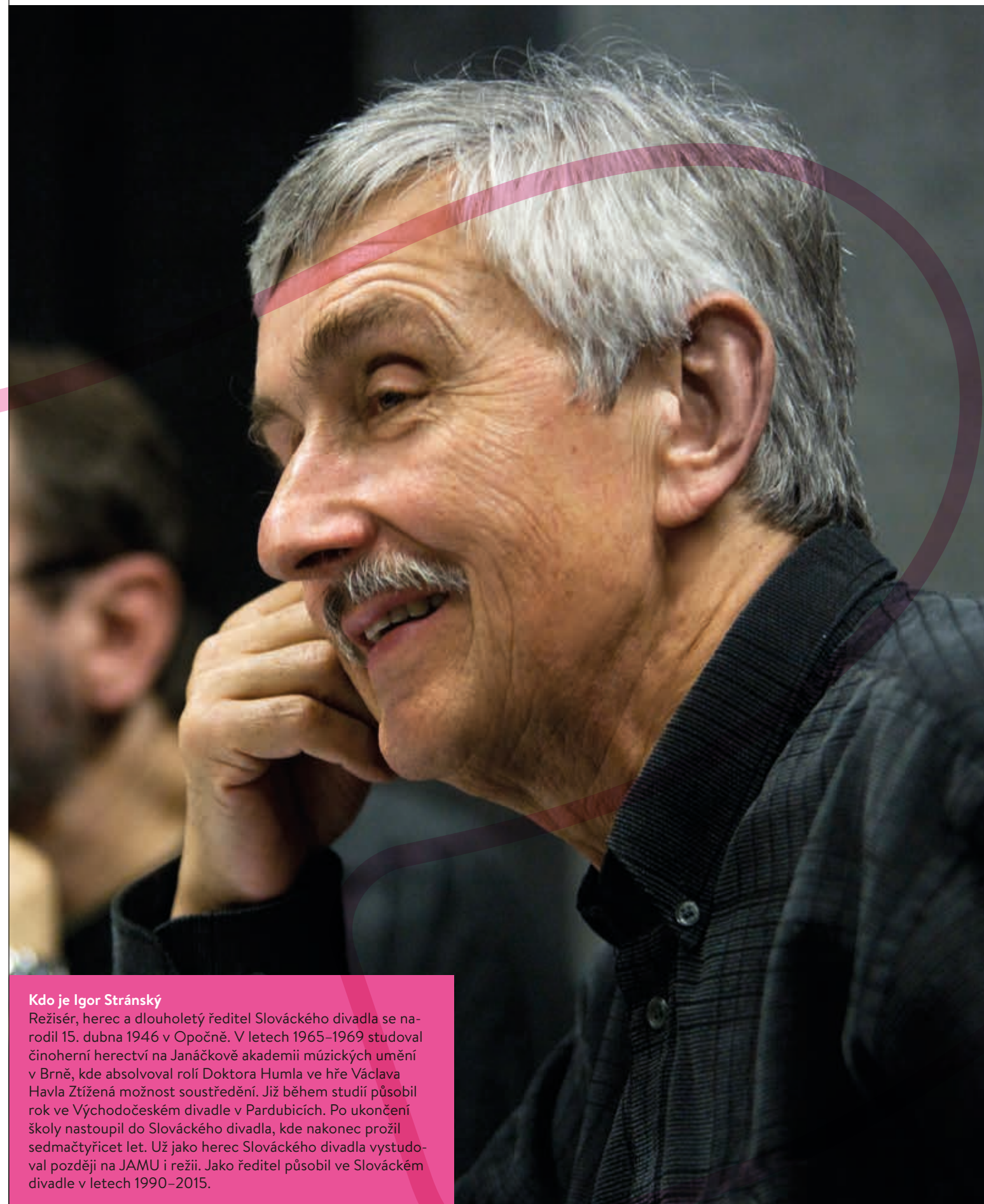
Další moje otázka směřuje přímo na výslednou podobu inscenace. Zajímalo by mě, zda před začátkem zkoušení máte představu, jak chcete danou hru inscenovat, nebo se výsledný jevištní tvar rodí až během zkoušek...?

Představu mám jasnou, ale to je vesměs u každé inscenace, kterou začínám zkoušet. Na první zkoušku však přichází herec a to není žádná loutka, ale svobodný umělec. Práce režiséra a herce je vždy tvůrčím dialogem, který vede mnohdy až k překvapivým výsledkům. A tak ve finální fázi něco odpovídá prvotní režisérově představě, něco se však mohlo zásadně změnit a to vše ku prospěchu inscenace.

A na závěr, prozradíte, jestli připravujete i něco dalšího pro Slovácké divadlo?

Mám už konkrétní nápad. Protože to však ještě nebylo nikde oficiálně zveřejněno, tak zatím... Ale zeptejte se pana ředitele Zetela, on vám snad prozradí víc.

Děkuji za rozhovor!

Kdo je Igor Stránský

Režisér, herec a dlouholetý ředitel Slováckého divadla se narodil 15. dubna 1946 v Opočně. V letech 1965–1969 studoval činoherní herectví na Janáčkově akademii múzických umění v Brně, kde absolvoval roli Doktora Humla ve hře Václava Havla Ztížená možnost soustředění. Již během studií působil rok ve Východočeském divadle v Pardubicích. Po ukončení školy nastoupil do Slováckého divadla, kde nakonec prožil sedmačtyřicet let. Už jako herec Slováckého divadla vystudoval později na JAMU i režii. Jako ředitel působil ve Slováckém divadle v letech 1990–2015.

Mezičas 3

Fotograf Marek Malůšek: Focení divadla chce cit a srdce

Marek Malůšek, dvorní fotograf Slováckého divadla, je, jak sám říká, workoholik. Což ale u divadla rozhodně není na škodu. Co nejraději fotí, co jej přivedlo k fotografování i jaké to je, učit mladé fotografy, prozradil v následujícím rozhovoru.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Marku, co nejraději fotíš?

Tak to asi nastaveno nemám. Nemůžu říct, že mě naplňuje focení dramatických krajinek nebo melancholických aktů. Mám rád otevřené výzvy, které nabízí prostor pro vlastní interpretaci. Věnuji se dokumentární fotografii, jsem typ pozorovatele. Také rád fotím lidi. V portrétní fotografii se snažím stále objevovat nová východiska a inspirace. Uspokojuje mě, když jsou na mých snímcích lidé osobití. Snažím se při focení důsledně analyzovat nejen jejich zevnějšek a tvář, ale i jejich vyzářování a specifické rysy. Pořád je nad čím přemýšlet a co zdokonalovat. Samozřejmě miluji divadelní fotografii, která propojuje vše zmíněné. Je syntézou prakticky všech žánrových oblastí, od reportáže přes portrét snad až ke sportovní fotografii...

Focení divadla, to je specifická disciplína, mohl bys popsat v čem?

Někteří teoretici umění a kurátoři nepovažují oblast divadelní fotografie za plnohodnotné umělecké odvětví. Poukazují na to, že fotograf jen dokumentuje výsledky rozsáhlého tvůrčího procesu, za kterým stojí další lidé – režisér, scénograf, kostýmní výtvarník apod. Já ale vnímám práci fotografa jako součást tohoto celku. Tak se i při práci snažím chovat. Pokud mají být výsledky focení přesvědčivé, musí být fotograf dobře připraven. V ideálním případě sleduje vývoj inscenace od počátku až po generální zkoušku. Musí vnímat všechny okolnosti, které se na jevišti dějí. Zná nastudování inscenace, její vrcholné momenty, reaguje na světelné změny i na herecké výkony, má vysledovanou

dějovou linii. Při focení musí z inscenace zachytit poutavé momenty, ale nesmí prozradit vše. Fotografie musí u diváka vzbudit zájem, musí klást otázky, musí být výjimečné a nezapomenutelné. Je to velmi podobné, jako když fotograf vytváří snímky sochařského díla nebo architektury. Musí pochopit tvůrčí záměr sochaře nebo architekta, zhodnotit jeho dílo, reagovat na styl provedení, poukázat na důležité prvky a detaily. Ovšem na rozdíl od plastiky nebo architektury, jejichž fotografická reinterpretace je prakticky neomezená, každou divadelní inscenaci jednou čeká derniéra. A zůstávají jen fotografie...

Co tě na focení divadla baví, a považuješ něco na této práci za obtížné?

Baví mě především samotné divadlo. To je jasné. Dokonce jsem se dříve jako ochotník divadlu věnoval. Miluji imaginaci, která – pokud se vše daří – na jevišti ve specifické podobě vzniká. Focení v divadle je obtížné a vyžaduje zkušenosti i nejlepší profesionální techniku. Fotograf se nemůže spoléhat na automatiku fotoaparátu, všechna nastavení je nezbytně řešit intuitivně na základě zkušeností. Focení provází nedostatek světla a časté světelné změny. Hlediště brání volnému pohybu při hledání ideálního stanoviště. A pokud fotím na jevišti, musím být prakticky neviditelný, abych při zkoušce nenarušil pozornost herců a trpělivost režiséra. Ale není to jen dílem zvládnutí techniky. Myslím, že to chce mít cit pro divadlo a jít do toho srdcem. Divadelní fotograf ale nefotí jen inscenace. Dokumentuje také atmosféru v zákulisí, dělá portréty, podklady pro plakáty a mnoho dalšího. Je součástí rodiny divadla. A musím přiznat, že

je pro mě fascinující, přihlížet vzniku inscenací, sledovat postupné hledání, celý ten úžasný a náročný proces práce a úsilí tolika lidí. Vše je vždy plné emocí. V generálovém týdnu je často téměř hmatatelné zhuštění času. Po tak intenzivních prožitcích mívám někdy při premiérách trému spolu s herci.

Vím, že také učíš mladé fotografy. Dá se podle tebe focení naučit?

Ano, učím mladé i starší fotografy. Starší na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě, kde mimo jiné vedu i předmět Divadelní fotografie. Mladší žáky učím na ZUŠ v Uherském Hradišti. To je moje srdcovka. Se žáky realizuji zajímavé projekty, natáčím filmy, pomocí média fotografie zkoumáme další oblasti, historii, společenské události, především v souvislosti s naším regionem. Naposled jsme realizovali společný projekt s pacienty dětského oddělení Uherskohradištské nemocnice, který byl zakončen v nemocnici výstavou „Viděno dvojíma očima“. S nejmenšími žáčky ve věku kolem deseti let animujeme legrační popletenou verzi pohádky o Sněhurce a šesti trpaslících, ve které se sami stali hrdiny příběhu. Se staršími žáky se teď budeme věnovat analýze veřejného prostoru v Uherském Hradišti. Děláme i rozsáhlejší projekty. Natáčeli jsme tak například film o Baťově kanále nebo o přízraku Černé paní buchlovské. Výuka mi přináší uspokojení a spolupráce se žáky bývá často oboustranně obohacující. A k otázce – nesnažím se žáky ani tolik učit fotografovat. Mají svůj vlastní intuitivní přístup k multimédiím, který je formován všudypřítomnými technologiemi. Především se je snažím učit vidět a hodnotit svět kolem sebe, nacházet estetické kvality a umět je využít. Za důležitý považuji také vhled do teorie a historie výtvarné kultury. Považuji to za důležité a krásné poslání.

Co tebe přivedlo k fotografování?

Fotím od dětství. Doma mám schovaný sešit s nalepenými černobílými snímky, které zachycují příběh malého králíčka hopsajícího na pastvu. To mi bylo deset let a fotil jsem na ruskou Smenu. Hluběji jsem se ale focením začal zabývat až po vojně, kdy jsem absolvoval nejprve Výtvarnou fotografii na Lidové konzervatoři v Ostravě a poté Institut tvůrčí fotografie, kde teď působím jako pedagog. Sice mi to trvalo trochu déle a má cesta měla několik odboček i slepých uliček, ale našel jsem se.

Jak nejraději relaxuješ, když zrovna nefotiš a u čeho odpočíváš od práce?

Přiznám se, že s odpočinkem mám problém. Jsem workoholik v dobrém slova smyslu. Pořád mám co dělat. V poslední době se k odpočinkovým aktivitám vědomě nutím. S postupujícím věkem si více uvědomuji, že život má mnoho barev. Dopomáhají mi k tomu samozřejmě mé děti, Madlenka a Matoušek, se kterými realizujeme spoustu extra bláznivých plánů. Duševně si nejvíc odpočinu u manuální práce, doma a na zahrádce se nebráním ničemu. Pěstuji květiny, miluji růže a cínie. A velmi rád se vracím k tradiční černobílé fotografii. Čas v temné komoře s červeným světlem je pro mě ta nejlepší meditace...

Děkuji za rozhovor a ať se ti daří!

Kdo je Marek Malůšek

Marek Malůšek je fotograf, středoškolský pedagog, kurátor a hudebník. Je absolventem Lidové konzervatoře v Ostravě, Univerzity Palackého v Olomouci a Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě, kde v současné době působí jako externí pedagog. Od roku 2002 je učitelem Výtvarného oboru Základní umělecké školy Uherské Hradiště, oboru Fotografie a nová média. V letech 2005–2006 učil na SUPŠ v Uherském Hradišti. V roce 2009 stál u zrodu oboru Užitá fotografie a média na Střední škole uměleckoprůmyslové v Ústí nad Orlicí, kde do roku 2015 také zastával pozici garanta a vedoucího oboru. Dále spolupracuje na přípravě výstavního programu v kině Hvězda v Uherském Hradišti. Organizuje fotografické dílny a projekty zaměřené především na práci s mládeží. Je zakládajícím členem občanského sdružení FotoMosty, členem revizní komise spolku Memoria – Iniciativy za důstojné využití věznice v Uherském Hradišti a garantem výstavního projektu Galerie Myši díra. Vedle pedagogické práce se věnuje především fotografickému řemeslu. Je dlouholetým fotografem Letní filmové školy v Uherském Hradišti a dvorním fotografem Slováckého divadla.

Benefiční koncert v rámci projektu
Rok dítěte s písněmi z muzikálu

Hra o pyžama

26. 8. 2018 od 17:00
heliport v areálu
Uherskohradištské nemocnice

vstupné dobrovolné

libreto: **George Abbott a Richard Bissell**
hudba a texty písní: **Richard Adler a Jerry Ross**
Podle novely Richarda Bissella **Sedm a půl centu**
www.slovackedivadlo.cz
Uváděno díky zvláštnímu ujednání s Music Theatre International (MTI).
Autorizované materiály pro uvedení byly dodány MTI, 421 West 54th Street, New York, NY 10019.
Phone: 212-541-4684, Fax: 212-397-4684.
Autorská práva v České republice zastupuje Aura – Port, s.r.o., Veselásky ostrov 62, 147 00, Praha 4.
Pořizování zvukové a/nebo zvukové-obrazové nahrávky představení je přísně zakázáno.

PEVNINA

výstava
keramiky
Karla
Pevného

Slovácké divadlo
Uherské Hradiště

 [trochu.jina.keramika](https://www.facebook.com/trochu.jina.keramika)

				Květen	
2. středa v 17.00	David Seidler Králova řeč	30. repríza		V	
2. středa v 18.00	Caroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SLOffÁCKÉ DIVADLO	Malá scéna		
3. čtvrtek v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic			J	
3. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH		
4. pátek v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání	přeloženo z 19. 1. 2018			
5. sobota v 19.00	Karolina Světlá Kříž u potoka			R	
5. sobota v 19.00	Alžběta Michalová Autista - Moje zatracené nervy!		Malá scéna		
7. pondělí v 10.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce			Senior	
9. středa v 17.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání	25. repríza		O	
9. středa v 18.00	Caroline Smithová Čarodějnice v kuchyni	SLOffÁCKÉ DIVADLO, derniéra	Malá scéna		
10. čtvrtek v 19.00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)				
11. pátek v 10.00	Anne Franková Deník Anne Frankové	35. repríza		š	
11. pátek v 10.00	Alžběta Michalová Autista - Moje zatracené nervy!		Malá scéna -	š	
12. sobota v 19.00	Karolina Světlá Kříž u potoka			G	
13. neděle v 19.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce			H	
14. pondělí v 15.00	Kabelkový veletrh	pořádá Naděje			
15. úterý v 10.00	František Hrubín Špalíček veršů a pohádek (O Květušce, zahrádce a babici Zimici)			š	
17. čtvrtek v 19.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce			Q	
19. sobota v 19.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce			L	
20. neděle v 19.00	William Russell Shirley Valentine	host SD: one woman show Simony Stašové			
21. pondělí v 10.00	Carlo Collodi Pinocchio	host SD: Umělecká agentura Pierrot		š	
23. středa v 19.00	Michael Cooney Nájemníci	85. repríza			
24. čtvrtek v 19.00	Karolina Světlá Kříž u potoka			K	
24. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH		
26. sobota v 16.30	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOffÁCKÉ DIVADLO, 30. repríza	ZŠ UNESCO UH		
26. sobota v 19.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty			A	
27. neděle v 19.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce			F	
30. středa v 19.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy	475. repríza			
31. čtvrtek v 19.00	Karolina Světlá Kříž u potoka			D	
31. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH - Měšťanská beseda		

				Červen	
1. pátek v 10.00	František Hrubín Špalíček veršů a pohádek (O Květušce, zahrádce a babici Zimici)			š	
2. sobota v 19.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce			C	
3. neděle v 19.00	Karolina Světlá Kříž u potoka			H	
3. neděle v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH - Měšťanská beseda		
5. úterý v 19.00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)				
6. středa v 10.00	Anne Franková Deník Anne Frankové			š	
7. čtvrtek v 19.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce			B	
8. pátek v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic				
9. sobota v 19.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce			R	
13. středa v 19.00	David Seidler Králova řeč				
14. čtvrtek v 19.00	Karolina Světlá Kříž u potoka			X	
15. pátek v 10.00	István Örkény Rodina Tótů	veřejná gen. zkouška			
16. sobota v 19.00	István Örkény Rodina Tótů	premiéra		P	
18. pondělí v 19.00	István Örkény Rodina Tótů			Y	
18. pondělí v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH - Měšťanská beseda		
19. úterý v 19.00	Willy Russell Pokrevní bratři				
21. čtvrtek v 19.00	Willy Russell Pokrevní bratři				
23. sobota v 16.30	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOffÁCKÉ DIVADLO, 35. repríza	ZŠ UNESCO UH - Měšťanská beseda		
23. sobota v 19.00	István Örkény Rodina Tótů			G	
23. sobota v 19.30	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH - Měšťanská beseda		
25. pondělí v 10.00	István Örkény Rodina Tótů			Senior	
26. úterý v 10.00	István Örkény Rodina Tótů			Senior 2	
27. středa v 10.00	Anne Franková Deník Anne Frankové	derniéra		š	
28. čtvrtek v 19.00	István Örkény Rodina Tótů			J	
28. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH - Měšťanská beseda		

Počasí

Divadelně meteorologický model pro měsíce květen a červen

V květnu to svádí chodit na pikniky, venku běhat, cvičit, dělat kliky, vdechovat čerstvý jarní vzduch, pořádat výlety až za polární kruh.

Nenechte se však vůní sakury zmást! V divadle, že nehraje se? Pěkný žvást! Jsme tu pro Vás až do konce června a emoční nabídka je vskutku perná.

Tak oblékněte šaty, košile a saka, vždyť vidíte, že se venku smráká. Ať jste si vybrali jakýkoliv příběh, hrajeme pro ohromený Váš výdech.

Koho by sváděly červnové horké večery, troufám si říct, že je pouze nesmělý. Vždyť po představení čas je tak akorát, posedět ještě venku s přáteli, a ne jít spát.

Proto nebojte se a přijďte za námi, ona i bouřka se občas venku prohání. A než ustanou blesky a počasí se změní, zaručujem suché vlasy a i ošacení.

Koho lákalo by sedět u divadla venku, ať neváhá, zda vzít Marcelu či Lenku, ale pro vstupenky k nám si urychleně běž, kdo neviděl totiž Šípy, jakoby snad nežil.

Pak nechám rozžehnout sluneční žár, poslední diváky opustit náš hrací sál. Ať o prázdninách naberem inspiraci i sílu, a budem se těšit při dalším uměleckém dílu.

Petra Staňková

Kde nás můžete sledovat:

facebook

instagram

twitter

youtube